

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Vladimíra Fučíka a soudců JUDr. Pavla Vlacha a JUDr. Elišky Mrázkové v právní věci

žalobce: **M. V.**, narozený dne xxx
bytem xxx
zastoupený Mgr. Gabrielou Hamákovou, advokátkou
se sídlem Bařkovo náměstí 625, Hradec Králové

proti
žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti**
se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2
jednající Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových
se sídlem Rašínovo nábřeží 42, Praha 2

o zadostiučinění nemajetkové újmy a náhradu škody, k odvolání žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 9. 3. 2018, č. j. 21 C 107/2014-488,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku III. ohledně úroků z prodlení ve výši 8,05% ročně z částky 560 409 Kč od 10. 6. 2014 do 15. 7. 2016 a částky 15 210 Kč od 7. 7. 2014 do 15. 7. 2016 **potvrzuje**, a ve výroku IV. se co do částky 148 986 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05% ročně od 10. 6. 2014 do zaplacení **mění** tak, že se žaloba v tomto rozsahu **zamítá**, jinak se v tomto výroku co do částky 117 750 Kč s úrokem z prodlení ve výši

Shodu s prvopisem potvrzuje Jan Hlavatý.

8,05% ročně od 10. 6. 2014 do zaplacení a co do úroků z prodlení ve výši 8,05% ročně z částky 334 500 Kč od 10. 6. 2014 do 15. 7. 2016 **potvrzuje.**

- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů částku 255 010 Kč, do 15 dnů od právní moci rozsudku, k rukám zástupkyně žalobce.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně zastavil řízení ohledně požadavků žalobce na zaplacení částek 575 619 Kč (výrok I.) a 14 411 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně od 10. 6. 2014 do zaplacení (výrok II.), uložil žalované povinnost zaplatit žalobci úrok z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 560 409 Kč od 10. 6. 2014 do 14. 2. 2018 a dále úrok z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 15 210 Kč od 7. 7. 2014 do 14. 2. 2018, to vše do 15 dnů od právní moci rozsudku (výrok III.), uložil žalované povinnost zaplatit žalobci částku 601 236 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně od 10. 6. 2014 do zaplacení, to vše do 15 dnů od právní moci rozsudku (výrok IV.), zamítl žalobu, kterou se žalobce domáhal na žalované zaplacení částky 399 000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % od 10. 6. 2014 do zaplacení (výrok V.), a uložil žalované povinnost zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení částku 286 194 Kč, k rukám jeho advokátky, do 15 dnů od právní moci rozsudku (výrok VI.).
2. Soud prvního stupně tak rozhodl o žalobě, kterou se žalobce domáhal na žalované jednak zadostiučinění za nemajetkovou újmu zaplacením částky 985 000 Kč, jednak náhrady hmotných újem činících v součtu částku 605 266 Kč, obojí s úrokem z prodlení v zákonné výši od 10. 6. 2014 do zaplacení. Ty mu měly vzniknout v souvislosti s trestním stíháním jeho osoby jako obviněného (obžalovaného), jež bylo zahájeno usnesením policejního orgánu ze dne 30. 1. 2004, po podání obžaloby vedeno u Městského soudu v Praze jako soudu prvního stupně pod sp. zn. 43 T 18/2005, a posléze zastaveno usnesením Městského státního zastupitelství ze dne 29. 7. 2013, sp. zn. 1 KZV 31/2004, podle § 172 odst. 1 písm. b) tr. řádu. Pokud jde o nemajetkovou újmu, žalobce požadoval odškodnění zaplacením částek 285 000 Kč za újmu vzniklou v důsledku nepřiměřené délky trestního stíhání, 200 000 Kč za újmu způsobenou výkonem vazby v rámci trestního stíhání a konečně 500 000 Kč za újmu způsobenou v jeho osobnostní sféře trestním stíháním (jako takovým). Požadovaná náhrada škody sestávala z žalobcem v průběhu trestního stíhání vynaložených nákladů obhajoby ve výši 473 856 Kč, cestovních nákladů ve výši 38 530 Kč, nákladů dokazování ve výši celkem 26 460 Kč (platby za obhajobou zadané znalecké posudky po 11 250 Kč a 15 210 Kč), zaplaceného poštovního ve výši 2 399 Kč a nákladů za kopírování listin ve výši 2 976 Kč. Dále žalobce na náhradě škody požadoval ušlý výdělek za dobu vazby ve výši 61 045 Kč.
3. Soud prvního stupně vyšel po provedeném dokazování předně ze zjištění odpovídajících žalobou tvrzenému (a mezi účastníky nespornému) průběhu žalobcova trestního stíhání, na něž odvolací soud pro stručnost svého rozhodnutí plně odkazuje (o průběhu namítaného řízení a správnosti skutkových zjištění soudu prvního stupně v tomto ohledu, uvedených na bezmála sedmi stranách napadeného rozsudku naprosto vyčerpávajícím způsobem, nebylo mezi účastníky sporu). Dále soud prvního stupně zjistil, že v době od 12. 2. 2004 do 15. 6. 2004 byl žalobce ve vazbě, že se jeho trestní věci dostalo určité mediální pozornosti a publicity (soudem prvního stupně podrobně rozebrané pod body 12 a 13 odůvodnění jeho rozsudku), že žalobci byl z důvodu trestního stíhání v době od 12. 10. 2004 do 29. 8. 2007 odebrán cestovní pas, a že se trestní stíhání dotklo i žalobcových osobních a zejm. pak rodinných poměrů (což soud prvního stupně podrobně rozebral pod bodem 14 odůvodnění svého rozsudku, akcentuje zejm., že žalobce byl v době zahájení trestního stíhání a vzetí do vazby otcem sedmiměsíční dcery).
4. Dále soud prvního stupně vyšel z toho, že žalobce uplatnil posléze zažalované nároky u žalované dne 9. 12. 2013, vyjma nároku na náhradu škody odpovídající vynaloženým nákladům znalečného

Shodu s prvopisem potvrzuje Jan Hlavatý.

ve výši 15 210 Kč, o jehož uspokojení byla žalovaná požádána až dne 6. 1. 2014. Zjistil rovněž, že žalovaná uhradila žalobci dne 15. 2. 2018 na požadovanou náhradu škody částku 575 619 Kč, a ve zbytku nároky žalobce odškodnit odmítla. Žalobce vzal žalobu co do této částky zpět, a soud prvního stupně proto řízení o žalobě v tomto rozsahu zastavil výrokem I. napadeného rozsudku. Žalobce vzal žalobu zpět rovněž co do částky 14 411 Kč s příslušenstvím, odpovídající zbylým a žalovanou neuhrazeným nákladům obhajoby. I v tomto rozsahu proto soud prvního stupně řízení o žalobě zastavil (výrok II. napadeného rozsudku).

5. Na náhradě škody tak zůstal po uvedených dispozicích žalobou předmětem řízení jen požadavek na zaplacení částky 15 236 Kč s příslušenstvím, odpovídající žalovanou dobrovolně neuhrazeným cestovním nákladům, sestávajícím jednak z paušální náhrady za opotřebení žalobcova vozidla cestami k úkonům trestního řízení, jednak z rozdílu v ceně benzínu oktanových čísel 95 a 98, když podle názoru žalované žalobci nic nebránilo tankovat levnější benzín 95, předvídaný jako palivo jeho vozidla ve velkém technickém průkazu. Na odškodnění tvrzených nemajetkových újem neplnila žalovaná ničeho.
6. Zbývající nárok na náhradu škody a nároky na odškodnění nemajetkové újmy spočívající v tvrzených tíživých imateriálních důsledcích trestního stíhání (samého) a vazby vykonané v jeho průběhu soud prvního stupně posoudil mj. s poukazem na ustanovení § 1 odst. 1, § 2, § 5 písm. a), § 7 odst. 1, § 8 odst. 1, § 9 odst. 1, § 31 odst. 1 a § 31a zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), v platném znění (dále i jen „OdpŠk“). Na jejichž podkladě předně uzavřel, že žalobcovo trestní stíhání je vzhledem k jeho výsledku namíste kvalifikovat jako nezákonné, zakládající nárok jak na náhradu jím způsobené škody, tak v jeho důsledku vzniklé imateriální újmy, zahrnující i omezení osobní svobody výkonem vazby.
7. Ohledně zbývajícího nároku na náhradu škody soud prvního stupně uvedl, že žalovaná nečinila spornými ani oprávněnost jednotlivých, žalobcem za použití motorového vozidla vykonaných cest k úkonům trestního řízení, ani jejich délku, a ani soud prvního stupně neshledal důvodu pro jejich zpochybnění. Použitím vozidla vznikla žalobci nepochybně škoda záležející v jeho opotřebení, stojící v příčinné souvislosti s trestním stíháním, neboť pokud by proti žalobci nebylo trestní stíhání vedeno, neměl by předmětné cesty za použití motorového vozidla důvodu realizovat. Soudu prvního stupně je sice známo rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 5034/2008, to se však týkalo skutkově odlišného případu, a proto soud prvního stupně nevidí důvodu, proč v dané věci nepostupovat podle § 136 o. s. ř., a neurčit výši škody s použitím ustanovení právních předpisů o cestovních náhradách, jak ji vyčíslil i žalobce v žalobě. Podle soudu prvního stupně by bylo obtížné a s ohledem na výši žalované částky neúčelné, aby byl rozsah skutečného opotřebení vozidla stanovován jiným způsobem, např. znaleckým posudkem. Pokud pak jde o žalovanou rozporovaný rozdíl v ceně benzínu, soud prvního stupně zdůraznil, že v technickém průkazu vozidla je sice jako pohonná hmota uveden benzín 95, výrobce automobilu však doporučuje užívání benzínu s oktanovým číslem 98, a proto žalobci nelze klást k tíži, že tankoval takto doporučený, byť dražší benzín. Z těchto důvodů soud prvního stupně žalobě na náhradu škody ve výši 15 236 Kč vyhověl, a uložil žalované povinnost tuto částku žalobci zaplatit spolu s úrokem z prodlení v zákonné výši ode dne následujícího po marném uplynutí zákonné šestiměsíční lhůty k plnění běžící od uplatnění nároku u žalované.
8. Nárok na odškodnění nemajetkové újmy vzniklé zahájením a vedením trestního stíhání soud prvního stupně posoudil tak, že žalobci v důsledku trestního stíhání vskutku vznikla nemajetková újma, kterou je již vzhledem k povaze předmětné trestní věci a následkům způsobeným trestním stíháním v žalobcově osobnostní sféře namíste odškodnit v penězích. V tomto ohledu soud prvního stupně zejm. akcentoval, že žalobce byl stíhán pro zvláště závažný úmyslný trestný čin

Shodu s prvopisem potvrzuje Jan Hlavatý.

majetkové povahy (podvod se způsobením škody velkého rozsahu) s hrozbou trestu odnětí svobody posléze (po 1. 7. 2005) na 10 až 15 let. Žalobce prožil trestní stíhání v obavách o budoucnost rodiny, odložil další plánované rodičovství, pociťoval stres, jehož míru nemohla nezvýšit skutečnost, že mu byl Městským soudem v Praze nepravomocně uložen šestiletý nepodmíněný trest odnětí svobody. Tato zvýšená nejistota trvala deset měsíců, jež uplynuly do zrušení odsuzujícího rozsudku odvolacím soudem. Žalobce byl po tři roky omezen v možnosti vycestování do zahraničí. Velmi intenzívně se věnoval své obhajobě, strávil s tím mnoho času. Předmětná trestní věc byla poměrně rozsáhle medializována, a to zejména v roce 2010, v souvislosti s vyhlášením odsuzujícího rozsudku, kdy byly obrazové a zvukové záznamy z tohoto vyhlášení odvysílány v celostátních médiích (mj. několika televizními stanicemi v hlavních zpravodajských pořadech), žalobce zde byl identifikován jak podobou, tak jménem a příjmením. Soudu prvního stupně je sice známo rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 4280/2011, kvalifikující medializaci věci v obecné rovině jako prostý důsledek zásady veřejnosti trestního řízení, to však nemění nic na tom, že nebýt zahájení trestního stíhání a jeho pokračování, případ by medializován nebyl. Věc byla navíc mediálně ztraktivněna i způsobem ústního odůvodnění vyhlášeného rozsudku předsedou senátu Městského soudu v Praze, jež bylo velmi expresivní a nestandardní, potud však do písemného vyhotovení odsuzujícího rozsudku nepřevzaté. Na druhou stranu však soud prvního stupně při hodnocení povahy a míry žalobci trestním stíháním vzniklé újmy nepřehlédl, že vedení řízení nezasáhlo podstatnějším způsobem do žalobcových vztahů s nejbližšími rodinnými příslušníky (otcem a manželkou), další dítě se pak žalobci přeci jen narodilo, a to ještě v době trvání trestního stíhání. Jakákoliv konkrétní dehonestace žalobce v očích konkrétních osob nebyla v řízení prokázána. Tvzení žalobce o trestním stíhání „na zakázku“ považoval soud prvního stupně za spekulativní. Od roku 2007 na žalobce nadto nebylo možné nahlížet jako na bezúhonnou osobu, neboť byl v tomto roce v rámci trestního stíhání zahájeného již na podzim roku 2005 pravomocně odsouzen za trestný čin porušování povinností při správě cizího majetku, byť jen k podmíněnému trestu odnětí svobody.

9. Zvážením shora uvedeného, a i s přihlédnutím ke srovnatelným případům soudy příznávaného odškodnění, jemuž se podrobně věnoval pod bodem 35 odůvodnění rozsudku, shledal soud prvního stupně adekvátním peněžním odškodněním újmy vzniklé žalobci trestním stíháním částku 250 000 Kč; v této souvislosti rovněž zdůraznil, že délku trestního stíhání vzal do úvahy jen podpůrně, neboť byla odškodněna samostatně, stejně jako výkon vazby. Proto soud prvního stupně tomuto žalobnímu požadavku v uvedeném rozsahu vyhověl, uložil žalované povinnost zaplatit žalobci tuto částku spolu s úrokem z prodlení, o němž platí již shora na závěr bodu 7 odůvodnění uvedené, a ve zbytku (tj. co do částky 250 000 Kč s příslušenstvím) žalobu zamítl.
10. Pokud jde o nárok na odškodnění nemajetkové újmy za výkon vazby, soud prvního stupně vyšel z ustáleného judikatorního řešení této problematiky. S přihlédnutím ke konkrétním okolnostem věci (mj. a zejm. odloučení žalobce od sedmiměsíční dcery) stanovil výši denního odškodného částkou 1 500 Kč, což při 125 dnech vazby činí celkem 187 000 Kč. Proto v tomto rozsahu žalobě spolu s příslušenstvím vyhověl, a ve zbytku (13 000 Kč s příslušenstvím) ji zamítl.
11. Konečně pokud jde o nárok na odškodnění nemajetkové újmy za tvrzenou nepřiměřenou délku trestního stíhání, tuto délku (9 a půl roku) soud prvního stupně zhodnotil na podkladě zjištěného průběhu trestního stíhání a s poukazem na ustanovení §§ 1, 5 písm. b), 13 a 31a OdpŠk jako vskutku nepřiměřenou, a tedy představující nesprávný úřední postup. Dále dovodil, že v důsledku tohoto nesprávného úředního postupu vznikla žalobci nemajetková újma, kterou je na místě odškodnit v penězích, neboť jejím ani částečným odškodněním nemůže být účast žalobce na amnestii prezidenta republiky z tohoto důvodu, trval-li žalobce na projednání věci. Výši peněžního odškodnění pak soud prvního stupně, vycházející z hledisek vymezených v § 31a odst. 3 OdpŠk a jejich uvažovaného promítnutí v dané věci, stanovil výsledně částkou 148 500 Kč. Základní odškodnění za celé řízení určil soud prvního stupně částkou ve výši 123 750 Kč, vycházející ze

Shodu s prvopisem potvrzuje Jan Hlavatý.

součinu roční částky odškodnění ve výši 15 000 Kč (resp. 7 500 Kč/rok za první dva roky řízení) a doby trvání řízení. Takto určené základní odškodnění dále upravil, a to jednak snížením o 40% pro složitost věci zejména po skutkové stránce, jednak zvýšením o 10% z důvodu chování žalobce, aktivně se zajímajícího o průběh řízení a „aktivně předkládajícího k posouzení řadu listin s argumentacemi, které dle jeho přesvědčení mohly přispět k objasnění celé věci“, a o dalších 50% pro deficitní postup policejního orgánu, státního zástupce a Městského soudu v Praze jako soudu prvního stupně, byla-li věc Vrchním soudem v Praze jako soudem odvolacím po zrušení odsuzujícího rozsudku vrácena až do přípravného řízení pro vážné nedostatky v usneseních o zahájení trestního stíhání, představované již popisem skutků nepostihujícím základní znaky skutkových podstat stíhaných trestných činů. K dalším modifikacím základní částky odškodnění soud prvního stupně neshledal důvod, a výsledné odškodnění tak určil částkou 148 500 Kč. Proto soud prvního stupně žalobě ohledně nároku na odškodnění za nepřiměřenou délku trestního stíhání co do této částky s příslušenstvím vyhověl, a ve zbytku (137 000 Kč s příslušenstvím) ji zamítl.

12. Při určení okamžiku počátku prodlení žalované soud prvního stupně neshledal důvodnou její argumentaci, že žádosti o odškodnění byly žalobcem vzneseny předčasně (ve dnech 9. 12. 2013, resp. 6. 1. 2014), bylo-li jeho trestní stíhání pravomocně skončeno až dne 15. 1. 2016, v návaznosti na doručení konečného rozhodnutí poškozenému Ing. D., a že se proto žalovaná mohla ocitnout v prodlení až po tomto posledním uvedeném datu. K tomu soud prvního stupně uvedl, že byla-li doložka právní moci konečného rozhodnutí (usnesení MSZ v Praze ze dne 29. 7. 2013) vyznačena tímto orgánem i ve vztahu k druhému skutku, který byl žalobci kladen za vinu, původně ke dni 6. 8. 2013, stalo se tak správně, jak soud prvního stupně sice „pro úplnost“, přesto však na bezmála dvou stranách podrobně odůvodnil v bodu 38 svého rozsudku.
13. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud prvního stupně ve výroku VI. s poukazem na § 142 odst. 3 a § 146 odst. 2 obě věty o. s. ř., a dále podle příslušných ustanovení vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, podle nichž přiznal jen z nepatrné části neúspěšnému žalobci plnou náhradu nákladů řízení, představovaných náklady jeho zastoupení.
14. Žalovaná napadla rozsudek soudu prvního stupně včasným a přípustným odvoláním, podaným jednak proti výroku III., pokud jí tam bylo uloženo zaplatit žalobci úrok z prodlení ve výši 8,05% ročně z částky 560 409 Kč za dobu od 10. 6. 2014 do 15. 7. 2016, a z částky 15 210 Kč za dobu od 7. 7. 2014 do 15. 7. 2016, jednak proti výroku IV. co do částky 266 736 Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 8,05% ročně z této částky za dobu od 10. 6. 2014 do zaplacení a dále co do úroku z prodlení ve výši 8,05% z částky 334 500 Kč za dobu od 10. 6. 2014 do 15. 7. 2016. Žalovaná dále výslovně uvedla, že odvolání směřuje i proti nákladovému výroku (V.), aniž by však vůči němu formulovala jakékoliv odvolací námítky.
15. Ve vztahu k odvoláním samostatně napadeným úrokům z prodlení za období od 10. 6. 2014 (resp. 7. 7. 2014) do 15. 7. 2016 žalovaná vytkla soudu prvního stupně nesprávnost posouzení otázky počátku jejího prodlení se zaplacením jí dobrovolně uhrazených částek. Namítla, že ze stanoviska Městského státního zastupitelství ze dne 7. 4. 2017 plyne zcela jasně, že konečné rozhodnutí ve věci nabylo právní moci nikoliv dne 6. 8. 2013, ale až dne 15. 1. 2016, neboť jej bylo třeba doručit Ing. D. jako poškozenému. Šestiměsíční lhůta podle § 15 OdpŠk proto začala běžet až uvedeného dne, a skončila dne 15. 7. 2016, protože je požadavek žalobce na úroky z prodlení důvodný až od 16. 7. 2016. Předem dnem 15. 1. 2016 nebylo podle názoru žalované možné uplatněné nároky objektivně posoudit.
16. Pokud pak jde o odvoláním dotčenou část jistiny žalobního požadavku ve výši 266 736 Kč, žalovaná odvoláním brojila proti vyhovění žalobě jednak co do zbývajících nároku na náhradu škody ve výši 15 236 Kč s příslušenstvím, jednak co do odškodnění nemajetkové újmy za

Shodu s prvopisem potvrzuje Jan Hlavatý.

nepřiměřenou délku řízení částkou 46 500 Kč s příslušenstvím (neboť nadále akceptuje závěry soudu prvního stupně o důvodnosti tohoto nároku co do základu, za dostatečné odškodnění však považuje toliko částku 102 000 Kč), a konečně co do odškodnění nemajetkové újmy za trestní stíhání částkou 205 000 Kč s příslušenstvím (neboť i zde akceptovala závěry soudu prvního stupně o důvodnosti tohoto nároku co do základu, za dostatečné odškodnění však považuje toliko částku 45 000 Kč). Ve všech třech případech žalovaná zpochybnila soudem prvního stupně provedené právní posouzení věci.

17. K nároku na náhradu škody žalovaná namítla, že k amortizaci motorových vozidel, tj. odpisu jejich hodnoty pro opotřebení, dochází vlivem času bez ohledu na to, zda jsou vozidla užívána či nikoliv. K opotřebení vozidla použitého žalobcem za účelem vykonání cest k úkonům trestního řízení by tak podle názoru žalované došlo i v případě, pokud by vozidlo takto použito nebylo. Proto žalobci z tohoto důvodu žádná škoda nevznikla. Ohledně rozdílu v ceně benzínu 95 a 98 je žalovaná přesvědčena, že za důsledky rozhodnutí žalobce, zda natankuje „nadstandardní“ benzín 98, nemůže nést odpovědnost, je-li v technickém průkazu vozidla uveden benzín 95.
18. Ohledně odvoláním dotčených nároků na odškodnění nemajetkové újmy žalovaná vytkla soudu prvního stupně stanovení nedůvodně vysokého odškodnění.
19. V případě odškodnění za nepřiměřenou délku řízení jí k tomu vede názor, že vadný postup orgánů veřejné moci nelze hodnotit zároveň jako základ nároku a zároveň jakožto kritérium odůvodňující navýšení odškodnění. Takový postup je podle žalované možný pouze v případech excesivních pochybení orgánů veřejné moci. Soudem prvního stupně v tomto ohledu vytčené však žalovaná za excus nepovažuje. Akceptovatelným by se jí nicméně jevílo navýšení o 10%. Celkem tedy podle žalované měla být žalobci přiznána z titulu nepřiměřené délky řízení částka 102 000 Kč, nikoliv 148 500 Kč, což jí vedlo k vymezení rozsahu odvolání částkou 46 500 Kč.
20. Ve vztahu k nároku na odškodnění následků samotného trestního stíhání pak žalovaná napadenému rozsudku vytkla, že přiznané odškodnění ve výši 250 000 Kč neodpovídá soudem prvního stupně zjištěné závažnosti míry žalobci vzniklé imateriální újmy, a to i v konkurenci se samostatným odškodněním za vazbu, jež byla hlavní zátěží žalobcova vztahu k dceři. Nebylo prokázáno, že by trestní stíhání zasáhlo do žalobcova širšího sociálního okolí či přetrhalo jeho pracovní kontakty. Soud prvního stupně sice citoval judikatorní závěry o medializaci trestního stíhání jako zákonem předvídaným důsledkem veřejnosti hlavního líčení, avšak neaplikoval je, stejně tak jako při úvaze o výši odškodnění nepřiložil náležitou váhu jím jinak správně zjištěné ztrátě žalobcovy trestní bezúhonnosti v průběhu předmětné trestní věci. Žalovaná se neztotožňuje ani se závěry soudu prvního stupně o excesivnosti ústního odůvodnění odsuzujícího rozsudku, majíc za to, že hranice excusu nepřekročilo. Celkem tedy podle žalované měla být žalobci přiznána z titulu vlastního trestního stíhání částka 45 000 Kč, což jí vedlo k vymezení rozsahu odvolání částkou 205 000 Kč. Z uvedených důvodů navrhla, aby odvolací soud napadený rozsudek v odvoláním dotčených částech jeho vyhovujících výroků změnil a žalobu v tomto rozsahu zamítl.
21. Žalobce s odvoláním žalované nesouhlasil, považuje odvolací námitky za nedůvodné. Podle žalobce nemůže být sporu o tom, že Ing. D. v předmětném trestním řízení jako poškozený nevystupoval; obsah žalovanou akcentovaného sdělení MSZ v Praze je v tomto směru vyvrácen celou řadou soudem prvního stupně provedených a jím zcela správně zhodnocených listinných důkazů. Nelze přehlédnout, že tvrzení o tom, by Ing. D. měl být poškozeným, se v úvahách MSZ v Praze objevilo až poté, co žalobce uplatnil své odškodňovací nároky; do této doby Ing. D. žádný z orgánů činných v trestním řízení za poškozeného nepovažoval. Soudu prvního stupně stanovenému počátku prodlení žalované tudíž podle žalobce nelze nic vytknout. Na odškodnění imateriálních újem sice soud prvního stupně přiznal žalobci nižší než jím požadované částky, žalobce to nicméně akceptoval, a snahu žalované dosáhnout dalšího snížení přisouzeného

Shodu s prvopisem potvrzuje Jan Hlavatý.

odškodnění považuje za zcela nedůvodnou. Úvaha žalované, že vadný postup orgánů veřejné moci nemůže být hodnocen jako základ nároku a současně jako důvod pro navýšení odškodnění, je podle žalobce v příkrém rozporu se zněním § 31a odst. 3 OdpŠk a judikaturou Nejvyššího soudu. Soudem prvního stupně správně vystižené pochybení, jež vedlo vrchní soud ke kasačnímu zásahu, bylo naprosto flagrantní a současně jím došlo ke zjevnému prodloužení doby řízení oproti stavu takovým pochybením nezatiženému. Závažnosti zásahu trestního stíhání do osobnostní sféry žalobce pak soudem prvního stupně přiznané odškodnění nepochybně odpovídá, soud prvního stupně své rozhodnutí podle názoru žalobce přesvědčivě odůvodnil, včetně srovnání s jinými skutkově obdobnými případy. Nadto, k pravomocnému odsouzení žalobce v soudem prvního stupně zmíněné trestní věci, vedené proti žalobci paralelně u Obvodního soudu pro Prahu 7 pod sp. zn. 24 T 125/2006, nedošlo již v roce 2007, jak uvedl soud prvního stupně, ale až v červenci roku 2010 rozhodnutím odvolacího soudu. K soudem prvního stupně zmiňované ztrátě žalobcovy trestní bezúhonnosti tedy nedošlo již v roce 2007, ale až o tři roky později. K odvolacím námitkám žalované stran skutečné škody pak žalobce zdůraznil, že se žalobou nedomáhal náhrady skutečné škody na vozidle ve výši paušální náhrady za ujetý km podle předpisů o cestovních náhradách, ale právě samotné náhrady cestovního jakožto součásti jím v trestním řízení vynaložených nákladů, byť paušální náhrada má jistě nahradit opotřebení vozidla při jízdě. Argumentace žalované o benzínu 98 jako jakémisi nadstandardu nemůže podle žalobce obstát, je-li toto palivo doporučováno v návodu k vozidlu; nadto se jedná o argumentaci nepřijatelnou, neboť s ní žalovaná přišla až po uplynutí lhůty k doplnění tvrzení podle § 118b o. s. ř., a přihlédnutí k ní by tak bylo v rozporu se zásadou koncentrace řízení. Proto žalobce navrhl, aby odvolací soud potvrdil napadený rozsudek v odvoláním žalované dotčeném rozsahu jako věcně správný.

22. Odvolací soud přezkoumal v odvoláním žalované dotčeném rozsahu napadený rozsudek soudu prvního stupně včetně řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 212 a § 212a o. s. ř.), a shledal odvolání zčásti důvodným.
23. Odvolací soud po přezkumu napadeného rozsudku konstatuje, že soud prvního stupně dospěl po provedeném dokazování ke správným skutkovým zjištěním, jimž ostatně žalovaná v odvolání ničeho nevytýká, brojíc výlučně vůči jejich právnímu posouzení. Se skutkovými závěry soudu prvního stupně se tak odvolací soud jako správnými ztotožňuje a v podrobnostech na ně pro stručnost odůvodnění svého rozhodnutí odkazuje, a to tím spíše s přihlédnutím k rozsáhlosti odůvodnění napadeného rozsudku.
24. Soudem prvního stupně na podkladě takto správně zjištěného skutkového stavu provedené právní posouzení věci však odvolací soud sdílí jen zčásti, a i s přihlédnutím k odvolacím námitkám žalované a stanovisku žalobce k nim uvádí v tomto směru následující.
25. Ohledně odvoláním dotčených částí výroků III. a IV., v nichž soud prvního stupně přiznal žalobci úroky z prodlení jednak z žalovanou uhrazených částek 560 409 Kč a 15 210 Kč, jednak z přisouzeného odškodnění imateriální újmy v žalovanou posléze akceptované výši 334 500 Kč, to vše za dobu od 10. 6. 2014 (resp. 7. 7. 2014) do 15. 7. 2016, odvolací soud nemá důvodu než plně odkázat na správná skutková zjištění soudu prvního stupně o „účasti“ Ing. D. v trestním řízení (viz bod 15 odůvodnění napadeného rozsudku), a stejně tak pro stručnost odkazem plně stvrdit správnost závěrů soudu prvního stupně, které v tomto ohledu dovedl v otázce prodlení žalované pod body 37 a 38 odůvodnění svého rozsudku. Soudem prvního stupně zjištěná skutečnost, že se Ing. D. v průběhu svého svědeckého výslechu dne 1. 11. 2004 ani předtím či potom nepřipojil k trestnímu stíhání s nárokem na náhradu škody, sice nemá z pohledu oznamování usnesení o zastavení trestního stíhání význam, neboť to je poškozenému třeba oznámit (doručit), i když nepodal návrh podle § 43 odst. 3 tr. ř. (viz § 172 odst. 3 tr. ř.). Soud prvního stupně však zcela správně zdůraznil, že nebylo-li s Ing. D. v průběhu celého trestního stíhání nakládáno jako s poškozeným, a zejm. nebyl-li mu doručen ani odsuzující rozsudek, ani zrušující usnesení vrchního

Shodu s prvopisem potvrzuje Jan Hlavatý.

soudu, pak může „vynořeni“ se jeho osoby jako poškozeného až v úvahách MSZ v Praze o tom, komu doručit usnesení o zastavení trestního stíhání, jen stěží zdůvodnit předčasnost žalobního požadavku, a to tím spíše, jednalo-li se toliko o dílčí skutek pod bodem II. tohoto usnesení. Závěr soudu prvního stupně o počátku prodlení žalované po uplynutí šestiměsíční lhůty k plnění pak odpovídá dikci § 15 OdpŠk a jeho ustálenému judikatornímu výkladu. Proto v tomto rozsahu odvolací soud potvrdil rozsudek soudu prvního stupně jako věcně správný (§ 219 o. s. ř.).

26. Ve vztahu k jistině žalobního požadavku, dotčené odvoláním žalované v rozsahu částky 266 736 Kč (15 236 Kč + 46 500 Kč + 205 000 Kč), posoudil odvolací soud důvodnost odvolacích námitek níže uvedeným způsobem.

27. Pokud jde o nárok na náhradu škody, ze soudem prvního stupně citovaného ustanovení § 31 odst. 1 OdpŠk plyne, že poškozený má v rámci *náhrady škody* nárok na náhradu takových nákladů řízení, které účelně vynaložil na zrušení nebo změnu nezákonného rozhodnutí nebo na nápravu nesprávného úředního postupu. I odvolací soud je toho názoru, že hmotněprávní oporu žalobního nároku na náhradu cestovních výdajů, vyčíslených žalobcem podle předpisů o cestovních náhradách, je nutno hledat v tomto zákonném ustanovení.

28. V soudem prvního stupně zmíněném rozsudku ze dne 23. 6. 2011, sp. zn. 25 Cdo 5034/2008, Nejvyšší soud vyložil, že smyslem předpisů o cestovních náhradách je právě jen „stanovení náhrad výdajů při pracovních cestách, při jiných změnách místa výkonu práce, při přijetí do zaměstnání či při přidělení k výkonu práce v zahraničí apod., a to omezenému okruhu osob (zaměstnancům v pracovním poměru, členům družstev apod.).“ Při určování výše náhrady škody je podle dovolacího soudu aplikace uvedených předpisů vyloučena. Nejvyšší soud sice uvedený závěr přijal a odůvodnil v jiných skutkových poměrech, jak správně vystihl soud prvního stupně, podle názoru odvolacího soudu je však tento závěr plně aplikovatelný i na právní posouzení dané věci, v níž jde rovněž o nárok na náhradu škody a v níž je posuzována důvodnost požadavku na tzv. pevné náklady (základní náhrada za 1 km jízdy), o něž šlo i ve věci posuzované Nejvyšším soudem v citovaném rozhodnutí. Odvolací soud nevidí důvodu, proč uvedený judikatorní závěr v předmětné věci neaplikovat.

29. Z uvedeného plyne, že žalobci – již proto – nárok na náhradu cestovních nákladů odpovídajících základní náhradě za 1 km jízdy motorovým vozidlem k úkonům trestního řízení nepřísluší. Pouze pro úplnost tak již lze jen dodat, že pokud soud prvního stupně neshledal jiných důvodů pro zpochybnění důvodnosti tohoto žalobního nároku, odvolací soud takový další důvod shledává již v ustanovení § 30 odst. 2 vyhlášky č. 37/1992 Sb., o jednacím řádu pro okresní a krajské soudy, ve znění účinném od 1. 9. 2007, podle něž se účastník hradí skutečné, účelné a hospodárné cestovní výdaje veřejným hromadným dopravním prostředkem. *Pokud s předchozím souhlasem soudu* použil účastník vlastní motorové vozidlo, poskytne se mu náhrada podle zvláštního právního předpisu. V dané věci měl přítom žalobce podle rozpisu na č. 1. 102 spisu (důkaz připojený k žalobě pod č. 31) vykonat celou řadu jízd k úkonům trestního řízení po tomto datu, otázka souhlasu s použitím vozidla však řešena nebyla. Stejně tak by jistě nebylo možné přehlédnout – nebýt shora uvedeného důvodu pro zamítnutí tohoto nároku – že podle žalobcem předloženého velkého technického průkazu vozidla, kterým měl cesty vykonat (SPZ xxx), bylo vozidlo dne 19. 11. 2001, a tedy již před zahájením trestního stíhání, převedeno na Mgr. G. H., přičemž tento stav po celou dobu trestního stíhání zjevně trval. Uvedené by tak jistě nastolilo otázku, z čeho žalobce dovozuje vznik újmy právě ve své majetkové sféře.

30. V totéž technickém průkazu, připojeném žalobcem již k žalobě, je pak jako palivo uveden benzín oktánového čísla 95. Odvolací soud proto, stejně jako žalovaná, nevidí důvodu pro to, aby byl žalobci hrazen dražší benzín oktánového čísla 98, byť by jej i doporučoval výrobce vozidla; argumentaci žalované v tomto ohledu odvolací soud sdílí a pro stručnost na ni odkazuje. Námítku

Shodu s prvopisem potvrzuje Jan Hlavatý.

žalobce, že by soud k uvedenému rozdílu v cenách benzínu neměl přihlížet, neboť jím žalovaná argumentovala až po uplynutí lhůty k doplnění tvrzení o skutečnostech významných pro věc ve smyslu § 118b o. s. ř., odvolací soud neshledal důvodnou. Rozdíl ve skutečně použitém a technickým průkazem předepsaném palivu totiž vyplynul již z důkazů připojených žalobcem k žalobě, pročez (by) bylo ze strany soudu prvního stupně namíste se uvedenou otázkou zabývat při posuzování důvodnosti žalobního požadavku i bez výslovné argumentace žalované. Jinak řečeno, pokud by žalovaná uvedeným neargumentovala, bylo (by) na soudu prvního stupně, aby vedl k rozvedení této otázky již po stránce tvrzení naopak žalobce, a to výzvou podle § 118a o. s. ř., bez ohledu na účinky koncentrace podle § 118b o. s. ř.

31. Proto odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně v napadeném vyhovujícím výroku IV. co do částky 15 236 Kč s příslušenstvím podle § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. změnil a žalobu v tomto rozsahu zamítl.
32. Ohledně nároku na odškodnění nemajetkové újmy za nepřiměřenou délku řízení odvolací soud sdílí soudem prvního stupně provedené právní posouzení žalobceva trestního stíhání jako porušujícího jeho právo na přiměřenou délku soudního řízení ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, a tedy představujícího nesprávný úřední postup ve smyslu § 13 odst. 1 věty třetí OdpŠk. Celková délka řízení, činící bezmála deset let, již není odůvodnitelná složitostí věci a zjevně neodpovídá významu předmětu řízení pro poškozeného. Lze konstatovat, že délka trestního stíhání činící bezmála deset let je již sama o sobě značná natolik, že by mohla obstát jen v případech výrazného spolupůsobení poškozeného [§ 31a odst. 3 písm. c) OdpŠk] či vskutku *mimořádné* skutkové, právní nebo procesní složitosti věci [§ 31a odst. 3 písm. b) OdpŠk], kteréžto faktory však v dané trestní věci přítomny nebyly.
33. Správným, odpovídajícím ustálené judikatuře Nejvyššího soudu, a ostatně rovněž souladným s procesním postojem žalované, byť zaujatým až po vyhlášení napadeného rozsudku, je rovněž závěr soudu prvního stupně, že újmu, jež žalobci vznikla nepřiměřenou délkou trestního stíhání, je namíste odškodnit v penězích. Úvahy, jimiž byl soud prvního stupně veden ke stanovení výše odškodnění právě částkou 148 500 Kč, nicméně odvolací soud sdílí jen zčásti.
34. Soud prvního stupně nepochybil, pokud při stanovení základní částky odškodnění vyšel z částky 15 000 Kč za rok řízení, modifikované v souladu s ustálenou judikaturou na poloviční částku za první dva roky řízení. Základní hodnota odškodnění za celé řízení tak činí 127 500 Kč (a nikoliv 123 750 Kč, jak uvedeno soudem prvního stupně).
35. K otázce adekvátnosti modifikace základní částky odškodnění v důsledku naplnění kritérií uvedených v § 31a odst. 3 OdpŠk odvolací soud předně konstatuje, že neshledává důvodu pro soudem prvního stupně provedené navýšení o 10% z důvodu žalobcovy aktivní obhajoby. Ta zcela odpovídala významu řízení pro žalobce (poškozeného), jež je samostatným kritériem, které v dané věci vzhledem k souběžnému odškodnění následků způsobených vlastním trestním stíháním již základní odškodnění za délku řízení dále nenavýšuje. Aktivita při žalobcově obhajobě evidentně nesměřovala ke zkrácení řízení, soud prvního stupně nic takového nezjistil a žalobce to ostatně netvrdil. Jednání žalobce v souzené věci, zohlednitelné podle kritéria v § 31a odst. 3 písm. c) OdpŠk, tak podle odvolacího soudu v dané věci není důvodem ani pro navýšení, ani pro snížení základní hodnoty odškodnění.
36. Pokud jde o kritérium podle § 31a odst. 3 písm. b) OdpŠk, tj. složitost řízení, a jemu soudem prvního stupně přičtenou váhu (snížení o 40%), zde odvolací soud závěry soudu prvního stupně plně sdílí a pro stručnost na ně odkazuje.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jan Hlavatý.

37. Konečně námitka žalované proti aplikaci kritéria podle § 31a odst. 3 písm. d) OdpŠk není důvodná, postup soudu prvního stupně v tomto ohledu odpovídá textu zákona (§ 31a OdpŠk) i ustálené judikatuře Nejvyššího soudu (viz např. jeho rozsudek ze dne 24. 5. 2011, sp. zn. 30 Cdo 1320/2011). Soudem prvního stupně v tomto ohledu vytčené pochybení orgánů činných v trestním řízení nicméně podle odvolacího soudu nemůže mít takovou váhu, jakou mu soud prvního stupně přiložil (zvýšením odškodnění o 50%), neboť vliv tohoto pochybení na prodloužení řízení (oproti bezvadnému stavu) rozhodně nepřesáhl podíl skutkové a procesní složitosti věci (ohodnocený snížením o 40 %). Podle odvolacího soudu je tudíž v dané věci naplněné kritérium postupu orgánů důvodem pro navýšení odškodnění toliko o 30%.
38. Žádné další důvody pro snížení či zvýšení odškodnění odvolací soud neshledal. Základní odškodnění za celé řízení (127 500 Kč) je proto po zohlednění shora provedených procentních modifikací namísto snížit o 10 % na výsledných 114 750 Kč.
39. Proto odvolací soud napadený vyhovující výrok IV. rozsudku soudu prvního stupně, potud dotčený odvoláním žalované v rozsahu částky 46 500 Kč s příslušenstvím, změnil podle § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. tak, že co do částky 33 750 Kč s příslušenstvím žalobu zamítl, a ve zbytku (tj. co do částky 12 750 Kč s příslušenstvím) jej v tomto výroku podle § 219 o. s. ř. potvrdil jako věcně správný.
40. Rovněž v případě nároku na odškodnění za následky trestního stíhání (samého) soud prvního stupně podle názoru odvolacího soudu správně zjistil skutkový stav věci, nepochybil, když na takto zjištěný skutkový stav věci aplikoval zákonná ustanovení, jež v odůvodnění napadeného rozsudku citoval, a podle odvolacího soudu přiléhavě reflektoval i jejich ustálený judikatorní výklad, a z něj pak zejména závěry přijaté a odůvodněné v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011, uveřejněném ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 122/2012.
41. V něm Nejvyšší soud konstatoval, že zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou trestním stíháním, které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozsudkem, se poskytuje podle § 31a OdpŠk, jež je normou s relativně neurčitou hypotézou, která není stanovena přímo právním předpisem, a jež tak přenechává soudu, aby podle svého uvážení v každém jednotlivém případě vymezil sám hypotézu právní normy ze širokého, předem neomezeného okruhu okolností. Soud tak při stanovení formy či výše zadostiučinění má vyjít především z povahy trestní věci, z délky trestního stíhání, a zejm. dopadů trestního stíhání do osobnostní sféry poškozené osoby. Forma a případná výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti, tj. její přiznání je nad rámec konstatování porušení práva namísto pouze tehdy, jestliže by se z hlediska obecné slušnosti poškozenému satisfakce skutečně mělo dostat.
42. Uvedeného pravidla se soud prvního stupně držel, a jím provedené vymezení hypotézy právní normy s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem věci je podle odvolacího soudu v zásadě správné. Žalobce jistě byl poškozen trestním stíháním, tj. v důsledku jeho zahájení a vedení mu vznikla imateriální (nehmotná) újma. Vzhledem k tomu, že byl reálně ohrožen nepodmíněným trestem odnětí svobody (jak se v průběhu řízení, jakkoliv nepravomocně, potvrdilo), a s přihlédnutím k následkům v jeho osobnostní sféře je i podle odvolacího soudu nepochybně na místě dání peněžité satisfakce, a to i přesto, že soud prvního stupně při posouzení tohoto nároku již správně nepřihlížel k délce trestního stíhání (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 9. 2015, sp. zn. 30 Cdo 3604/2014), stejně jako k samostatně odškodňované vazbě. Odvolací soud plně sdílí (a pro stručnost na ně odkazuje) úvahy soudu prvního stupně, jimiž precizně zvažoval faktory svědčící obecně vyššímu a naopak nižšímu odškodnění (bod 34 odůvodnění). Jejich vyhodnocením však odvolací soud dospěl oproti soudu prvního stupně k závěru, že adekvátní peněžní satisfakcí (a nikoliv úplným odčiněním, k němuž již z povahy věci dospět nelze) žalobci trestním stíháním způsobené nemajetkové újmy je částka 150 000 Kč, odpovídající podle názoru odvolacího soudu

přílehlavěji i soudem prvního stupně pod bodem 35 odůvodnění napadeného rozsudku zvažovaným srovnatelným případům. Z nich se, přes pochopitelný „rozptyl“ částek, přiznávaných poškozeným okresními a krajskými soudy, jeví odvolacímu soudu situaci žalobce nejbližší věc vedená u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 10 C 116/2013 (konec str. 39 a začátek str. 40 napadeného rozsudku), s tam přiznaným odškodněním ve výši 100 000 Kč. Částka 150 000 Kč přiznaná žalobci je pak podle názoru odvolacího soudu adekvátní i dalším odškodňovacím případům, v nichž byli poškození stíháni pro majetkové delikty, známým odvolacímu soudu z jeho činnosti (viz např. věci posuzované posléze Nejvyšším soudem pod sp. zn. 30 Cdo 2236/2017 či 30 Cdo 1714/2014.)

43. Proto odvolací soud napadený vyhovující výrok IV. rozsudku soudu prvního stupně, potud dotčený odvoláním žalované v rozsahu částky 205 000 Kč s příslušenstvím, změnil podle § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. tak, že co do částky 100 000 Kč s příslušenstvím žalobu zamítl, a ve zbytku (tj. co do částky 105 000 Kč s příslušenstvím) jej v tomto výroku podle § 219 o. s. ř. potvrdil jako věcně správný.

44. O nákladech řízení před soudy obou stupňů (§ 224 odst. 2 o. s. ř.) rozhodl odvolací soud ve výroku II. podle zásady úspěchu ve věci (§ 224 odst. 1, § 142 odst. 2 a 3, § 146 odst. 2 věta první a druhá o. s. ř.), vycházející předně – stejně jako soud prvního stupně – z toho, že výsledek řízení projevující se tím, že poškozený dosáhne satisfakce uložením povinnosti škůdce nahradit mu nemateriální újmu, lze hodnotit ve smyslu zásad úspěchu ve věci obdobně jako plný úspěch, byť poškozenému nebylo přiznáno jím požadované plnění v celé jeho výši (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 5. 2. 2014, sp. zn. 30 Cdo 2707/2013, uveřejněný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 40/2014). Uvedené pravidlo se přiměřeně uplatní i v odvolacím řízení. V dané věci to znamená, že byť se žalované odvoláním podařilo snížit žalobci soudem prvního stupně přiznané odškodnění imateriální újmy v obou odvoláním dotčených nárocích, byl žalobce v odvolacím řízení ohledně těchto nároků přesto procesně plně úspěšný, neboť žalovaná ani v jednom případě s odvoláním neuspěla v plném rozsahu. Dále odvolací soud vycházel ze soudem prvního stupně rovněž správně aplikovaného pravidla zformulovaného usnesením Nejvyššího soudu ze dne 20. 12. 2016, sp. zn. 30 Cdo 1435/2015, uveřejněným ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 68/2018), podle něž je při určování poměru úspěchu a neúspěchu účastníka, který vedle nároku na zadostiučinění za nemajetkovou újmu v řízení uplatnil rovněž nárok (nároky) na jiné peněžité plnění (objektivní kumulace), třeba vycházet ze vzájemného poměru tarifních hodnot takto uplatněných nároků, jež se stanoví podle § 8 a násl. vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif (dále jen „AT“).

45. Žalobce byl v uvedeném smyslu v řízeních před soudy obou stupňů převážně úspěšný, a za jím vynaložené náklady mu proto přísluší následující náhrada.

46. Pokud jde o náklady řízení před soudem prvního stupně, odvolací soud úvodem odkazuje na podrobné a výsledek řízení před soudem prvního stupně v zásadě správně reflektující odůvodnění nákladového výroku napadeného rozsudku. Tam vyložené o poměru úspěchu a neúspěchu účastníků je však výsledkem odvolacího řízení modifikováno potud, že žalobce co do náhrady škody neuspěl kromě částky 14 411 Kč (§ 146 odst. 2 věta první o. s. ř.) dále ještě ohledně částky 15 236 Kč, ohledně níž odvolací soud změnil napadený rozsudek a žalobu zamítl. Na závěru soudu prvního stupně o plném úspěchu žalobce co do tří skutkově samostatných nároků na odškodnění nemajetkové újmy výsledek odvolacího řízení ničeho nezměnil. Vzájemný poměr tarifních hodnot tedy činí 725 619 Kč (3 x 50 000 Kč + 575 619 Kč) ku 29 647 Kč (15 236 Kč + 14 411 Kč) ve prospěch žalobce, což znamená, že žalobce uspěl z 96% předmětu řízení, a přísluší mu proto 92% jeho plných nákladů (§ 142 odst. 2 o. s. ř. – pravidlo odečtu neúspěchu od úspěchu). Uvedený poměr již podle odvolacího soudu i s přihlédnutím k výši nákladů nedovoluje učinit závěr o toliko nepatrném neúspěchu žalobce, jemuž by proto měly příslušet plné náklady.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jan Hlavatý.

47. Ohledně stanovení výše plných nákladů řízení žalobce před soudem prvního stupně odvolací soud předně odkazuje na výpočet provedený soudem prvního stupně (286 194 Kč), vůči němuž má jen následující výhrady:

- a) doplněním žaloby podáním ze dne 5. 8. 2014 žalobce toliko rozšířil žalobu o částku 15 210 Kč s příslušenstvím, proto jeho advokátu za tento úkon právní služby nemůže příslušet odměna počítaná z tarifní hodnoty 755 266 Kč, ale toliko z tarifní hodnoty odpovídající předmětu úkonu, tj. 15 210 Kč. Oproti soudem prvního stupně přiznané odměně advokáta za tento úkon právní služby (13 721 Kč vč. DPH) tak žalobci přísluší jen 2105 Kč vč. DPH, rozdíl tak činí 11 616 Kč;
- b) podání žalobce ze dne 28. 8. 2017, v němž se žalobce vyjadřuje ke stanovisku MSZ v Praze ohledně doručování Ing. D., není účelně provedeným úkonem právní služby, neboť žalobce nebyl k zaujetí názoru k tomuto stanovisku soudem vyzván, nejednalo se o podání protistrany, zasílané žalobci soudem k vyjádření, a žalobci nic nebránilo přednést své stanovisko k názoru MSZ v Praze o nabytí právní moci konečného rozhodnutí v jeho trestní věci při nejbližším jednání, konaném u soudu prvního stupně již dne 5. 9. 2017. Soudem prvního stupně žalobci za tento úkon přiznané náklady ve výši 14 084 Kč (vč. paušální náhrady hotových výdajů a DPH) mu proto nepřísluší;
- c) podáním ze dne 16. 2. 2018 žalobce vzal žalobu zčásti zpět o částku 575 619 Kč s příslušenstvím, proto jeho advokátu za tento úkon právní služby přísluší odměna počítaná z tarifní hodnoty v této výši. Oproti soudem prvního stupně přiznané odměně advokáta za tento úkon právní služby (13 721 Kč vč. DPH) tak žalobci přísluší jen 12 850 Kč vč. DPH, rozdíl činí 871 Kč;
- d) dva částečnému zpětvzetí žaloby následující úkony právní služby (účast při jednání dne 27. 2. 2018 a účast při vyhlášení rozsudku dne 9. 3. 2018) již nemohou být honorovány z tarifní hodnoty odpovídající předmětu sporu před částečným zpětvzetím, ale s přihlédnutím ke zbývajcímu předmětu řízení, vyjádřenému tarifní hodnotou 165 236 Kč (3 x 50 000 Kč + 15 236 Kč). Za první úkon tak žalobci oproti soudem prvního stupně přiznané odměně advokáta (13 721 Kč vč. DPH) přísluší jen 9 365 Kč vč. DPH, rozdíl činí 4 356 Kč, za druhý úkon pak oproti částce 6 861 Kč vč. DPH jen 4 683 Kč vč. DPH, rozdíl činí 2 178 Kč.

48. Plné náklady řízení žalobce před soudem prvního stupně tedy po odečtu částek sub a) až d) shora činí 253 089 Kč. Z již výše vyložených důvodů přísluší žalobci jen 92 % z této částky, tj. částka 232 842 Kč.

49. Pokud jde o náklady odvolacího řízení, i v něm byl žalobce převážně úspěšný, neboť uspěl jednak co do odvoláním samostatně napadených úroků z prodlení (viz § 8 odst. 1 věta druhá AT) v kapitalizované výši 86 400 Kč, jednak v rozsahu odvoláním napadeného rozhodnutí o nárocích na odškodnění nemajetkové újmy za délku řízení a trestní stíhání. Výši na nich soudem prvního stupně žalobci přiznaného odškodnění se sice žalované podařilo odvoláním snížit o 133 750 Kč, procesní úspěch však přesto lze, jak bylo vysvětleno výše, v odvolacím řízení žalované přičíst jen ohledně částky 15 236 Kč na náhradě škody. Vzájemný poměr tarifních hodnot v odvolacím řízení tedy činí 186 400 Kč (2 x 50 000 Kč + 86 400 Kč) ku 15 236 Kč ve prospěch žalobce, což znamená, že žalobce uspěl z 92,5% předmětu odvolacího řízení, a podle již zmíněného pravidla odečtu neúspěchu od úspěchu mu proto přísluší 85% jeho plných nákladů odvolacího řízení (§ 142 odst. 2 o. s. ř.). Ty sestávající z odměny advokáta za zastupování podle § 137 odst. 2 o. s. ř., § 6 odst. 1, § 7, § 8 odst. 1, § 9 odst. 4 písm. a) a § 11 odst. 1 AT za dva vykonané úkony právní služby (podání odvolání, účast při jednání odvolacího soudu) po 9 140 Kč úkon (celková tarifní hodnota věci 201 636 Kč – 2 x 50 000 Kč + 86 400 Kč + 15 236 Kč), tj. celkem 18 280 Kč, náhrady hotových výdajů advokáta podle § 13 odst. 3 AT za totéž ve výši 2 x 300 Kč, tj. celkem 600 Kč, náhrady za promeškaný čas strávený cestou z místa sídla advokáta k jednání odvolacího

Shodu s prvopisem potvrzuje Jan Hlavatý.

soudu a zpět podle § 14 odst. 1 písm. a), odst. 3 AT ve výši 800 Kč za 8 půlhodin, náhrady cestovních výdajů advokáta podle § 13 odst. 1 a 4 AT, §§ 157 - 160 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, a vyhlášky č. 333/2018 Sb. za 236 km (2 x 118 km) jízdy advokáta motorovým vozidlem Jaguar SPZ xxx (jde o totéž motorové vozidlo, jež měl používat žalobce k cestám v průběhu trestního řízení) k jednání odvolacího soudu z místa jeho sídla a zpět při sazbě základní náhrady za 1 km jízdy ve výši 4,10 Kč, tj. za 236 km jízdy celkem 968 Kč, a průměrné ceně 1 l motorového benzínu 95 (o nemožnosti kalkulování benzínu 98, jak činí advokát žalobce v odvolacím soudu předloženém vyúčtování, platí již shora uvedené) pro rok 2019 ve výši 33,10 Kč, tj. při průměrné spotřebě 11,6 l/100 km celkem 906 Kč, a konečně náhrady za daň z přidané hodnoty, již je zástupce žalobce plátcem, v zákonné sazbě 21%, počítané podle § 137 odst. 3 písm. a) o. s. ř. z odměny a náhrad v celkové výši 21 554 Kč, a tedy činící 4 526 Kč. Plné náklady řízení žalobce před odvolacím soudem tedy činí 26 080 Kč. Z nich přísluší žalobci 85 %, tj. 22 168 Kč.

50. Celkem tak na nákladech řízení před soudy obou stupňů přísluší žalobci částka 255 010 Kč.
51. O lhůtě k plnění ve výroku o nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 211 a § 160 odst. 1 část věty za středníkem o. s. ř.; takto prodloužená pariční lhůta odpovídá podmínkám čerpání finančních prostředků ze státního rozpočtu, jimiž se žalovaná při výplatě peněžních plnění řídí, přičemž odvolacím soudu současně nejsou známy okolnosti, pro něž by bylo důvodné se domnívat, že stanovení delší lhůty k plnění oproti třídní zákonné lhůtě může způsobit žalobci jakoukoliv újmu.
52. O povinnosti žalované zaplatit náklady řízení k rukám advokáta žalobce bylo rozhodnuto podle § 211 a § 149 odst. 1 o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je** v rozsahu, v němž jím odvolací soud potvrdil rozsudek soudu prvního stupně ve výroku III. ohledně úroků z prodlení ve výši 8,05% ročně z částky 560 409 Kč od 10. 6. 2014 do 15. 7. 2016 a částky 15 210 Kč od 7. 7. 2014 do 15. 7. 2016, ve výroku IV. ohledně úroků z prodlení ve výši 8,05% ročně z částky 334 500 Kč od 10. 6. 2014 do 15. 7. 2016, dále v rozsahu, v němž jím odvolací soud potvrdil rozsudek soudu prvního stupně ve výroku IV. co do částky 105 000 Kč s příslušenstvím, a konečně v rozsahu, v němž jím odvolací soud změnil rozsudek soudu prvního stupně ve výroku IV. co do částky 100 000 Kč s příslušenstvím, **přípustné** dovolání k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím soudu prvního stupně rozhodujícího v této věci ve lhůtě dvou měsíců ode dne jeho doručení, avšak jen za splnění podmínek dle § 237 o. s. ř., tedy jestliže napadené rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

V rozsahu, v němž odvolací soud změnil napadený rozsudek soudu prvního stupně ohledně částek 33 750 Kč s příslušenstvím a 15 236 Kč s příslušenstvím, a potvrdil jej co do částky 12 750 Kč s příslušenstvím, **není** proti tomuto rozsudku dovolání **přípustné**.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí nebo na nařízení exekuce.

Praha 20. března 2019

Shodu s prvopisem potvrzuje Jan Hlavatý.

JUDr. Vladimír Fučík v. r.
předseda senátu